

De reis van Noah

Van Phil Earle verscheen eerder:

De gorilla en de jongen

PHIL EARLE

DE REIS VAN NOAH

Terwijl de oorlog begint, gaat Noah op een avontuurlijke missie om zoveel mogelijk dieren te redden.

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Martine Krabbendam m.m.v. Anne-Marie Lucker
Ontwerp en illustratie omslag: Andries Mol / www.studio-mol.nl
Lay-out binnenwerk: Gewoon Geertje
Illustratie landkaart: Anne Rombouts

ISBN 978 90 266 2581 7
ISBN 978 90 266 2582 4 (e-book)
ISBN 978 90 266 2583 1 (audiobook)
NUR 283
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *While the Storm Rages* bij Andersen Press Limited, 20 Vauxhall Bridge Road, London SW1V 2SA. www.andersenpress.co.uk.

The right of Phil Earl to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Engelstalige uitgave © 2022 Phil Earle
Nederlandse uitgave © 2023 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht
Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Dit boek is opgedragen aan Lel Preston,
die me het boek *Gaten* gaf
en daarmee alles veranderde

DE REIS VAN NOAH

Windsor Castle

Hampton

Kew Bridge

Richmond Lock
and Weir

Chiswick

Bell Weir Lock

Old Windsor Lock

Teddington Lock

Hampton Court Palace

Big Ben

St Paul's Cathedral

Wapping Woods

Shadwell Basin

Limehouse Basin

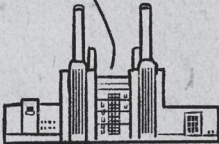
Smithfield Bridge

Blackfriars Bridge

Putney Bridge

Tower of London

Battersea Power Station

1

De bal vloog als een handgranaat door de lucht. Maar toen hij het water raakte, was er geen echte explosie. Niet meteen. Die kwam pas toen Winn seconden later in het kanaal landde: vier poten sneden door het wateroppervlak en het water spatte onder haar harige buik alle kanten op.

Het was geen prijswinnende duik, eerder een buiklanding. Maar net als elke ochtend moesten Noah en zijn vader erom lachen.

‘Denkt u dat dat pijn doet?’ vroeg Noah.

‘Ziet het er zo uit?’

Noah had geen idee hoe een hond het voor elkaar kreeg om te glimlachen met een bal in haar bek, maar die glimlach was het antwoord op zijn vraag. De lach verdween pas toen Winn de bal aan Noahs voeten liet vallen en hem smekend aankeek.

Gooi hem alsjeblieft. Nu.

Papa gooide de bal nog een keer. Die plofte bijna 25 meter verderop in het smerige kanaal. Dezelfde duik van Winn, dezelfde plons, dezelfde glimlach van alle drie.

Het was eind augustus, en het zou een prachtige dag worden. Wat het weer betrof, tenminste. Het was nog maar zes uur ’s ochtends, maar Noah kon de hitte van de zon al op zijn nek voelen. Hij wist dat hij tegen lunchtijd de schaduw op zou zoeken voor een beetje verkoeling. Maar de hitte zou niet de enige reden zijn om een rustig plekje te vinden. Hij wist zeker dat hij dan niemand om zich heen wilde hebben. Behalve Winn, natuurlijk.

Ze liepen rustig verder, terwijl ze wachtten tot Winn met haar buit terugkwam.

‘Een cent voor je gedachten?’ vroeg papa.

Noah zei niets.

‘Een stuiver dan,’ voegde papa er met een verdrietige glimlach aan toe, maar Noah gaf hem weer geen antwoord. ‘Verdraaid, Noah, ik weet dat je altijd plannetjes hebt om geld te verdienen, maar ik had nooit gedacht dat je je ouweheer zou afzetten. Vooral vandaag niet.’

‘Ga niet weg,’ zei Noah. Hij durfde zijn vader niet aan te kijken terwijl hij het zei. ‘Alstublieft.’

Papa antwoordde niet. Niet met woorden, in elk geval. In plaats daarvan trok hij Noah onder het wandelen tegen zich aan en liet hij zijn hoofd boven op dat van zijn zoon rusten. Noah wachtte tot hij een kus op zijn kruin zou voelen, maar dat gebeurde niet. Het was alsof papa hem inademde en zoveel mogelijk in zich opnam, voordat hij later op de dag weg zou marcheren.

Ze liepen verder, door Wapping Woods, zoals ze iedere morgen deden voordat de rest van de wereld wakker werd. Ze kregen er nooit genoeg van, en Winn al helemaal niet, hoewel de bal nu een pruik van kletsnatte algen droeg. Over vijftien minuten, na nog een duik in Shadwell Basin, zou haar vacht er net zo uitzien. Als ze thuiskwamen, zou mama woedend zijn, dat was onvermijdelijk. En Winn zou de vernedering moeten verdragen dat er emmers koud water over haar heen werden gegooid.

Ze kuierden door, totdat ze bij de Theems kwamen en naar het oosten afsloegen over het pad langs de rivier. Allebei dachten ze na en liepen zonder iets te zeggen, totdat ze het eindpunt bereikten: Limehouse Basin. De plaats waar ze iedere ochtend naartoe gingen. De plaats waar de boot lag. Papa’s boot: de *Queen Maudie*.

In de zon zag ze er in hun ogen prachtig uit, ondanks haar haveloze toestand. Zoals ze daar aan de waterkant lag te dobberen, glansde zelfs de roest.

Papa wreef liefdevol over de zijkant. Ze had dan misschien dezelfde naam als mama (papa’s idee – om te voorkomen dat

mama uit haar slof zou schieten toen hij de boot zomaar ineens had gekocht), maar er waren momenten waarop Noah dacht dat papa meer aandacht aan déze Maudie besteedde dan aan de echte.

‘Hopelijk duurt het niet lang voordat we de boot verder kunnen opknappen,’ zei papa. ‘We zullen haar gauw genoeg aan het snorren krijgen, dat beloof ik.’

Noah glimlachte. Het was een project waarvan ze allebei genoten. De *Queen Maudie* was nog niet helemaal piekfijn in orde; zelfs bij korte tochtjes moesten ze langzaam varen.

‘Ik kan zorgen dat haar motor blijft starten, terwijl u... u weet wel... niet hier bent.’

‘Ach, is dat zo? En kan ik je dan vertrouwen? Voor de verandering?’

Noah deed alsof hij gekwetst keek: een droevige blik en trilende lippen. Door de jaren heen had hij die uitdrukking geperfectioneerd om zijn ouders zand in de ogen te kunnen strooien. ‘Me vertrouwen? Natuurlijk, en we willen niet dat de motor vastloopt, of wel?’

‘Ik wil ook niet dat de *Queen Maudie* tegen een oorlogschip op botst, als je op zee verdwaalt. Dus misschien is het beter dat je van haar afblijft, hè? Wacht maar gewoon op mij.’

Noah werd stil en ernstig van het idee te moeten wachten. Wachten was het enige wat er voor hem lag.

Papa moest dat hebben aangevoeld. ‘Kom op, jongen. Ik weet dat het moeilijk is dat ik wegga, maar het is beter dan het alternatief, toch?’

Ze hadden er veel over gepraat. Er was oorlog op komst, zei papa. Het was onvermijdelijk.

‘Het doet er niet toe wat er op dat papiertje staat waar meneer Chamberlain mee zwaaide. Hitler zal doorgaan met marcheren en landen binnenvallen. Denk maar niet dat de zee tussen Frankrijk en ons hem zal tegenhouden.’

‘Maar waarom gaat u nu, papa? Kunt u niet wachten tot er echt oorlog is? Andere vaders gaan nu nog niet.’

‘Denk jij dat Hitler geduldig zal wachten terwijl wij een leger samenstellen? Natuurlijk niet. De oorlog zal zwaar worden en snel komen en dus moeten we er klaar voor zijn.’

Hij knielde voor Noah op de grond. Het was voor hen beiden ongebruikelijk om zo ernstig te zijn. ‘Ik moet dit doen, jongen. Misschien snap je nu niet waarom, maar op den duur zul je het wel begrijpen. Op een gegeven moment zul je iets meemaken, en dan zul je weten, dan zul je gewoon wéten, dat je in verzet moet komen en ertegen moet strijden. Hoe bang je ook bent, wat het ook kost. Want als je dat niet doet? Dan zal alles wat je bekend en vertrouwd is, alles waarvan je houdt, er opeens heel anders uitzien.’

‘Maar wat als u...’ begon Noah, voordat hij besepte dat hij de zin niet af kon maken.

“Wat als” is nog niet gebeurd, dus heeft het geen zin om je daarmee bezig te houden. Het enige waaraan ik denk, is: als ik niet vecht, hoelang zal het dan duren totdat ons land niet meer van ons is? Totdat we bevelen krijgen van mensen die alleen maar haat kennen? Mensen die ervoor leven om anderen maar één ding te laten voelen: angst.’

Wat kon Noah daarop antwoorden? Voor één keer had hij niets te zeggen. Hij wilde alleen maar dat zijn vader veilig zou zijn.

‘Zodra ik terug ben,’ zei papa, ‘gaan we écht met de boot aan de slag. We zullen de motor zo soepel laten draaien dat jij, mama, Winn en ik haar kunnen starten en haar die kant op laten varen. En dan zullen we niet stoppen totdat we de zee bereiken. We zullen met haar langs de kust varen, en daarna zelf ons avondeten vangen en het op het strand klaarmaken. Zou je dat leuk vinden?’

Noah knikte. Hij had opeens een brok in zijn keel, en hij durfde niet het risico te nemen dat papa zijn stem zou horen trillen.

‘Om dat mogelijk te maken, moet je sterk zijn, jongen. Want we weten niet hoelang dit allemaal gaat duren. Misschien

maanden, misschien langer. Dus zolang ik er niet ben, ben jij de man in huis. Om te beginnen heb je je moeder om voor te zorgen. Wees sterk voor haar, doe haar geen verdriet met je impulsieve ideeën. En geef haar GEEN grote mond, hoor je me?’

Er gleed een glimlach over Noahs gezicht. Er was geen sprake van dat hij dát ging beloven.

‘En wat deze maffe schooier betreft,’ zei papa, terwijl Winn voor de zoveelste keer de bal voor zijn voeten liet vallen. ‘Laat haar niets overkomen, begrepen?’ Papa ging op zijn knieën zitten en aaide Winn liefdevol. ‘We hebben samen veel meegeemaakt, Winn en ik. En de wetenschap dat jullie drieën veilig zijn, is alles wat ik nodig heb om weer heelhuids thuis te komen. Kun je dat voor me doen, Noah?’

Noah hurkte naast zijn vader en gaf Winn ook een aai.

‘Dat zal ik doen, papa. Ik beloof het. We zullen allemaal op u wachten. Vooral deze maffe schooier.’

Dat was voldoende voor papa. Hij trok Noah tegen zich aan, waarna hij hem op de grond gooide om nog een laatste partijtje te stoeien. Natuurlijk moest Winn daar ook aan meedoen en deed ze alles om te winnen.

2

‘Jouw hond is een nazi.’

Clem zei niets. Noah ook niet. Deels van schrik, deels omdat de woorden, hoe belachelijk ze ook waren, uit de mond van Grote Col kwamen.

‘Hoorde je me niet, snotaap? Ik zei dat die hond van jou een nazi is.’

Deze keer viel Clems mond open, maar nog steeds kwam er geen geluid uit.

‘Ik bedoel: het is een *dachshund*, toch?’ zei Grote Col.

‘Teckel,’ zei Clem aarzelend.

‘Ja, en we weten allemaal wat dat betekent. Het is een Duitse hond. Een smerige moffenhond. En gevaarlijk.’

Dat was het aller-belachelijkste stukje. De hond, Frank, was absoluut niet gevaarlijk. Om te beginnen was er weinig kans dat hij ergens boven je enkel aan je zou knabbelen. Bovendien was hij in hondenjaren waarschijnlijk ouder dan Hitlers grootvader.

Hoe schattig Frank ook was, hij was verstijfd van de reuma. Een tochtstrip van een hond die al hijgde en pufte als hij het eind van het paadje naar de voordeur had bereikt.

Maar Grote Col was onverbiddelijk. ‘Dus?’ zei hij nors. ‘Wat ga je eraan doen?’

Hij was een paar maanden jonger dan Noah en Clem, een van de jongsten van hun klas, maar wat hij in leeftijd miste, compenseerde hij in lengte, breedte en dreiging. Terwijl hij boven hen uittorende, wierp zijn kolossale omvang een schaduw over het duo.

‘Wat kan ik dan doen?’ zei Clem. Het was niet zo dat ze probeerde bijdehand te doen (ook al was ze superslim). ‘Ik kan je alleen maar zeggen dat Frank nooit in Duitsland is geweest.’

We hebben hem jaren geleden gekregen van mevrouw Shreeve aan Tench Street, en zij is zelfs nog nooit naar de kust geweest, laat staan naar Berlijn.’

Grote Col was niet overtuigd. ‘Dat maakt niet uit. Je zou zo’n hond niet moeten hebben. Niet nu. Niet met alles wat er aan de hand is. Mijn vader zegt dat moffenhonden doodgeschoten moeten worden. Het is niet vaderlandslievend.’ Hij worstelde een beetje met de uitspraak, maar ze wisten wat hij bedoelde.

Noah voelde ergernis in zich opborrelen over deze onzin. Hij wilde niet horen wat de vader van Grote Col vond. Waarom was die niet aan het trainen om te gaan vechten, zoals zijn vader? Het irriteerde Noah namens Clem. Hij aaide Winn, die waakzaam naast hem zat en zachtjes gromde, en daardoor voelde hij zich op de een of andere manier moediger dan hij in de aanwezigheid van Grote Col misschien had moeten zijn.

‘Dus je denkt dat Frank hier – een hond... een nazi is?’

‘Natuurlijk is hij dat. Van top tot teen.’

‘En als ik je kan bewijzen dat hij het niet is, wat geef je me dan?’

Grote Col dacht na, en vervolgens haalde hij een stuk of zes citroensnoepjes uit zijn zak. Joost mocht weten hoe oud die waren, maar dit was waarschijnlijk nog het aantrekkelijkste dat in zijn zak verborgen zat.

Hij stak de hand uit, met de snoepjes erin.

‘Dat is goed genoeg,’ zei Noah, en hij ging voor Frank staan, die met zijn oude en troebele ogen omhoog tuurde.

Clem keek ook naar Noah, en op haar gezicht stond te lezen: *Weet je het zeker? Weet je wat je doet?*

Maar het kon Noah niet schelen. Hij wilde die snoepjes niet. Hij wilde alleen maar laten zien wat een stommeling Grote Col was. Zonder enige waarschuwing draaide Noah zich naar Frank toe, klakte zijn hielen tegen elkaar en stak zijn rechterarm naar voren.

‘*Heil Hitler!*’ schreeuwde hij tegen de hond, zo krachtig dat zelfs Grote Col ervan schrok.